

Ladislav Babić

Zakon kolta

S obzirom na [vojni budžet](#) – veći od ukupnih izdataka osam država koje je slijede učestvujući u utrci između života i smrti stanovnika planete – prihode od [prodaje oružja](#) širom svijeta, utjecaj „*oružanog lobija*“ na politiku, a nadalje uzevši u obzir smrtonosnost oružja kojima se ta država poigrava kao s igračkama, SAD su najopasnija država svijeta tijekom svekolike ljudske povijesti. Ljubav prema oružju utkana je u mentalitet ove nacije (zaključci o narodima i nacijama prvenstveno uključuju njihovo vodstvo i dio ljudi koji ga podržava, i ne smiju se doslovno uopćiti na sve njihove pripadnike) zaštićena je i *Ustavom SAD*. *Amerikanci* su probleme naučili rješavati silom, pa tek ako ne ide – uz sijaset izgubljenih, kako tuđih tako i vlastitih života – nevoljko pristaju na pregovore, u kojima i nadalje žele voditi glavnu riječ, nastojeći svoj poraz prikazati svijetu i sebi samima kao pobjedu, a izgubljeni rat zamijeniti političko-ekonomskim pritiskom na pobjednike. Daklem, samo fizičku agresiju zamjenjuju drugim sredstvima (prvenstveno ekonomskim i političkim pritiskom), obrnuto od *Clausewitz*-ove izreke da je „*rat politika koja se vodi drugim sredstvima*“.

Ljudi koji – mada vole poeziju i ne može se im poreći nedostatak idealizma u životu, ali su dovoljno realni da vide „*kud pjesma šumom, tud stvarnost drumom*“ – SAD odavno (posebno nakon *Rooseveltova* raskida s izolacionističkom politikom) percipiraju kao „*svjetskog policajca*“. Državu koja sukladno svojim interesima – a u njihovu sferu one ubrajaju cijeli svijet – ima prste gdje treba i ne treba. U svim događajima koje dapače i prečesto same kreiraju kako bi zadovoljile vlastiti probitak, pritom tretirajući narode svijeta kao nedoraslu balavurdiju. Naravno, ne uvijek javno, no ionako se sve značajne diplomatske igre odigravaju

iza pozornice. Kaže se kako *Balkan*ci vole međusobno ratovati no, njihove ratove u proteklih stotinjak godina mogli bismo izbrojati i na prste obje ruke. U usporedbi s “*Amerima*” gotovo da izgledamo kao miroljubiva čeljad koja se tu i tamo zavadi (doduše, s popriličnim brojem leševa kao ishodom). Dr. *Zoltan Grossman* je nabrojao blizu 150 američkih – što prikrivenih, što onih pod plaštoma *NATO pakta*, do onih sasvim otvorenih [vojnih intervecija](#) širom svijeta (uključivo i one unutrašnje, protiv indijanskih starosjedilaca), počevši od 1890. sve do one u *Libiji 2011. godine*. Još [potpuniji spisak](#) može se naći na *Wikipediji*. Pa kad ljudi sve to znaju – a znaju, sem onih sasvim ravnodušnih i/ili nenačitanih – zašto im je *Amerika* toliko prirasla srcu, napose njihovim vladama? Vlade očito vezuju interesne sponse, bilo samostalno odabrane, bilo one nametnute od svjetskog žandara. A pojedince? Možda ilustrativan odgovor nudi usporedba sa starijim bratom, sitnim uličnim nasilnikom, koji vas je u djetinjstvu štitio od ostalih klinaca. Kasnije se vaš brat premetnuo u prvorazrednog siledžiju spram mirnih stanovnika susjedstva, možda čak i ubojicu, no njegove se zaštite niste odrekli – što vas brige za druge, kad je u pitanju vaša koža, zar ne? Što nas brige za druge narode, kad znamo tko nam je pomagao u olujnim i srodnim meteorološkim nepogodama, a sad nam još i drži zaštitinički *NATO-kišobran* nad glavama!

Prečesto se ljudima koji upozoravaju na ovakvu politiku *Amerike* potura njihova tehnološka i vojna premoć, vitla se brojem njihovih *Nobelovaca* i sličnim „*dokazima*“ postojećih samo u glavama dokazivača, da ta država predstavlja najbolji segment „*najboljeg od svijetu svijetova*“ - kapitalizma. Cjelokupna ljudska povijest pokazuje da se tehnološka i vojna „*premoć*“ sele širom zemaljske kugle, pa „*tko bi gori, eto je doli, a tko doli gori ustaje*“, te je samo pitanje vremena kad će „*gornji*“ i „*donji*“ zamijeniti mjesta – poput izmjene serve u tenisu. Inteligencija, kao pokazatelj „*pameti*“ (točnije, snalaženja u novim okolnostima kako se često definira) nikakve veze nema s ljudskošću (humanizmom), jer se ta najbitnija etička karakteristika niti ne uzima u obzir prilikom testiranja. Na *Mjesec* nas je (*Amerikance!*) dopremio ratni zločinac, čovjek nesumnjive inteligencije koju su *Amerikanci* samo iskoristili u vlastite svrhe, namjesto da ostatak života trune u zatvoru (partizani bi to riješili mnogo brže, ne manje pravednije), (p/d)okazavši time samo svoje licemjerje; naravno, ne jedini od naroda svijeta, niti ne prvi puta u povijesti. Čini se da je ta karakteristika neizbježni pratitelj naše vrste. Uspon kapitalizma, a onda i njegove najdegenerativnije implementacije – onog *američkog* – često se tumači i pravda usvajanjem [protestantske radne etike](#), „*koja podrazumijeva marljiv i naporan rad, disciplinu i štedljivost*“. Jest da je, [prema Engelsu](#), rad od majmuna stvorio čovjeka, ali odnos prema radu kakav zauzimaju promicatelji takve etike, uzimajući u obzir naprosto zahtjeve kapitala prema

radnicima, a ne vodeći računa o tome što se i zašto se proizvodi, kao i eksploataciju radne snage, manjkav je koncept koji je već odavno trebalo napustiti. Dok neki marljivo proizvode oružje slijedeći preporuke rečene mantre, dotle drugi nasilno umiru od njihove marljivosti, što proizvođače (a napose njihove gazde) – čini se - nimalo ne zabrinjava.

No, vratimo se američkoj ljubavi prema oružju oko koje se – kao posljedica učestalih masovnih zločina u toj državi (da ih je učinio stranac učas bi se to nazvalo *terorizmom*, a ovako su samo „*masovni zločini*“, kao da je žrtve imalo brige od koje vrste luđaka su poginuli) sve više protestira u toj državi, bez vidljivog učinka. Terorizam podrazumijeva političke konotacije, a masovni zločini se tretiraju kao djelovanja psihički poremećenih pojedinaca, mada u osnovi većinom nije tako. Strani teroristi djeluju s obzirom na nemoć država i naroda iz kojih dolaze da se na drugi način efikasno suprotstave agresoru, ali je slični slučaj i s „*unutrašnjim teroristima*“ – *masovnim zločincima*. Njihovo djelovanje je također, izuzev manjeg dijela, politički motivirano, s obzirom da izražavaju nezadovoljstvo sistemom koji ih je u nečemu zakinuo i nije slušao njihove zahtjeve i vapaje prije no su – kao krajnju mjeru – poduzeli masovnu osvetu nad društvom bez sluha za njihove probleme. I jedne i druge ne brine što stradaju „*nevin*“ građani, jednako kao što je sistem, odnosno agresorske države, baš briga za stradanje njihovih nevinih sunarodnjaka „*prisiljenih*“ poduzeti ekstremne čine. Ako ste zamijetili razliku između pod navodnike stavljene i njih lišene riječi *nevin*, to je naprosto slijedom prioriteta između uzroka i posljedica. Snositelji primarnih posljedica (agresije) su u principu neviniji od njihovih uzročnika, odnosno naroda koji to šutke promatra (kao i revolucionari u odnosu na uzročnike revolucija), jasno – sve to ne treba shvatiti u apsolutnom smislu. Stoga, za razliku od političkih analitičara i psihologa, [razumijem](#) počinitelje masovnih zločina, kao i teroriste – što *ne znači da opravdavam* njihove čine. Američka „*ljubav*“ spram oružja cementirana je *2.amandmanom američkog ustava*, koji slijedi odmah iza onoga koji govori o slobodi govora.

„[Ustav Sjedinjenih Američkih Država](#) (engl. *The United States Constitution*) je najviši zakon u SAD i ujedno najstariji ustav na svijetu. Donešen je na Ustavnoj konvenciji u Filadelfiji 17. septembra 1787. godine. Njime su SAD iz labavog saveza država pretvorene u federalnu državu. Ustav je formalno stupio na snagu 21. juna 1788, a počeo se primjenjivati od 13. septembra 1788, novi državni organi su počeli sa radom 4. marta 1789. godine. Ustav je do danas na snazi, a sastoji se iz preambule i sedam velikih članova ili paragrafa. Dopunjen je sa 27 amandmana. Prvih deset amandmana čini Zakon o pravima (engl. *Bill of Rights*).

Ustav je uvek bio rado čitan od strane običnih građana zbog kratkoće i rijetke jasnoće izlaganja. “

Ustav je donesen nakon pobjede [američke revolucije 1783. godine](#), a Ameri i njihovi saveznici diče se kako je on najstariji na svijetu, te kako je još i danas – nakon gotovo dva i pol stoljeća – na snazi! Kao da svijet od tih vremena ni najmanje nije (r)evoluirao, gdje se pod revolucijom smatra naprosto ubrzana evolucija izazvana okolnostima, kao i daleko sporija „normalna“ evolucija. Osvrnimo se поближе na [2.amandman](#) „Povelje o pravima“, koji garantira slobodu posjedovanja oružja, te na njegove interpretacije – koje u osnovi stoje iza američke vanjske, i sve veće unutrašnje agresivnosti (mada to nigdje nije izričito rečeno):

„Dobro regulirana milicija, nužna za sigurnost slobodne države, pravo ljudi da čuvaju i nose oružje, neće biti narušeno. “

Za razliku od, primjerice, naših naroda koji su oružjem rasturili *Jugoslaviju*, ostvarivši svoje ciljeve i ilegalnom, pojedinačnom nabavkom naoružanja, te ga nakon njihova ostvarenja moraju predati (što je zakonski regulirano) državi za koju su se kao borili. Upravo na toj razlici, zajedničkoj skoro svim evropskim narodima (sa [strogim zakonima](#) o prodaji i posjedovanju oružja; jeli čudno da se proustaška europarlamentarka *R.Tomašić* protivila [reviziji direktive o vatrenom oružju?](#)), počiva i većina obrazloženja potrebe postojanja drugog amandmana u američkom ustavu. Pogledajmo poduži [citat](#) iz teksta dvojice američkih pravnih stručnjaka (*Nelson Lund, Adam Winkler*), sveučilišnih profesora:

„Suvremene rasprave o Drugom amandmanu usredotočene su na to štiti li privatno pravo pojedinaca na držanje i nošenje oružja ili na pravo koje se može ostvariti samo putem milicijskih organizacija poput Nacionalne garde. To se pitanje, međutim, nije postavilo dugo nakon usvajanja zakona o pravima.

Mnogi su iz generacije Osnivača vjerovali da su vlade sklone upotrebljavanju vojnika kako bi tlačile narod. Engleska povijest sugerirala je da se taj rizik može kontrolirati dopuštajući vladi da podiže vojske (koje se sastoje od punih plaćenih trupa) samo kad je to potrebno za borbu protiv stranih protivnika. U druge svrhe, poput reagiranja na iznenadne invazije ili druge hitne slučajeve, vlada se mogla osloniti na miliciju koja se sastojala od običnih civila koji su dobavljali vlastito oružje i primali nepunu, neplaćenu vojnu obuku.

Početak rata ne dopušta uvijek vrijeme za podizanje i osposobljavanje vojske, a Revolucionarni rat pokazao je da se milicijske snage ne mogu osloniti na nacionalnu obranu. Ustavna konvencija stoga je odlučila da savezna vlada treba imati gotovo neograničene ovlasti za uspostavljanje mirovnih snaga i za reguliranje milicije.

Ovaj masovni prijenos vlasti s države na saveznu vladu stvorio je jedan od glavnih prigovora predloženom Ustavu. Anti-federalisti su tvrdili da će predloženi Ustav od država uzeti glavno sredstvo obrane od savezne uzurpacije. Federalisti su odgovorili da su strahovi od saveznog ugnjetavanja prenaglašeni, dijelom i zbog toga što je američki narod bio naoružan i gotovo ga je nemoguće pokoriti vojnom silom.

Uključene u raspravu između federalista i anti-federalista bile su dvije zajedničke pretpostavke. Prvo, predloženi novi Ustav dao je saveznoj vladi skoro potpunu pravnu vlast nad vojskom i milicijom. Drugo, da savezna vlada uopće ne bi trebala imati ovlaštenja da razoruža građanstvo. Oni se nisu slagali samo oko toga može li oružani narod na odgovarajući način odvracati od saveznog ugnjetavanja.

Drugi amandman nije prihvatio ništa protiv želje anti-federalista da oštro umanjí vojnu moć savezne vlade, što bi zahtijevalo znatne izmjene u izvornom ustavu. Ipak, Amandman je bio lako prihvaćen zbog raširenog dogovora da savezna vlada ne bi trebala imati moć narušavanja prava naroda na držanje i nošenje oružja, i više nego što bi trebala imati moć uskraćivanja slobode govora ili izražavanja religije.

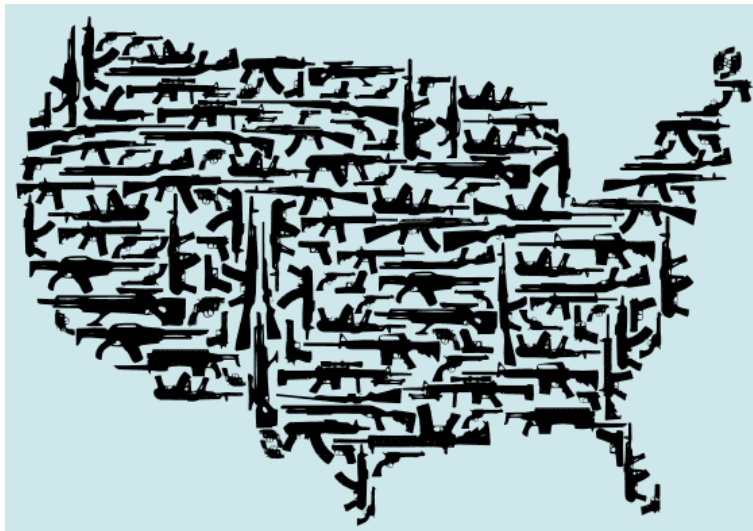
Mnogo se toga promijenilo od 1791. Tradicionalna milicija postala je nepogodna za upotrebu i državne milicijske organizacije na kraju su uključene u saveznu vojnu strukturu. Nacionalni vojni establišment postao je nevjerojatno moćniji od vojske osamnaestog stoljeća. Još uvijek čujemo političku retoriku o saveznoj tiraniji, ali većina Amerikanaca se ne boji naoružanih snaga nacije i gotovo nitko ne misli da bi oružani narod mogao poraziti te snage u borbi. Nadalje, civili iz osamnaestog stoljeća rutinski su držali kod kuće ono isto oružje koje bi im trebalo ako bi bili pozvani da služe u miliciji, dok su moderni vojnici opremljeni oružjem koje se značajno razlikuje od onog što se generalno smatra prikladnim za civilnu upotrebu. Civili više ne očekuju korištenje ličnog naoružanja za obavljanje dužnosti milicije.“

Čini se da se dvije koncepcije, dva odnosa prema ličnom naoružanju građana – evropska i američka – stubokom i nepomirljivo razlikuju, no u osnovi nije tako. I jedan i druga su, na prvi pogled različite načine, usmjerene očuvanju kapitalističkog sustava. Evropska na način da tek izuzetno dozvoljava držanje ličnog naoružanja, za što treba dozvola državnog organa, kako bi se obezbijedila od nasilnih pobuna građanstva (oružanih revolucija) protiv „*najboljeg od svijeta*“; američka pak u interesu oružanih lobija, odnosno proizvođača oružja, da održe isti sustav u smislu funkcioniranja kako to oni zamišljaju. Evropski pristup tek implicitno, skriveno kojekakvim - u osnovi prozirnim - opravdanjima dozvoljava otkriti pravu namjenu (dublje mislećima), dok američki to čini otvoreno i stoga je prikladniji za analizu suštine kapitalizma: profit iznad svega, čak i po cijenu ljudskih života - stranih ili domaćih, sasvim svejedno - odnosno održanje sustava koji to omogućava, držanjem naroda na uzdi. Naravno da stvari ovise i o osviještenosti i socijalnoevolucijskom napredovanju naroda, koji uspijeva – mada pod diktatom kapitala – cijeliti svoju „*slobodu*“ i ljudski život iznad svega. Primjer je *Švicarska*, koja je [stoljećima neutralna](#), van svakih ratova (izuzev u vrijeme *Napoleona*), mada je i ona imala [građanski rat](#) (koji je uzeo manje od 100 života!). *Švicarski građani* drže naoružanje [kod svoje kuće](#), i moraju dvadesetak tjedana u godini prolaziti vojnu obuku (žene su izuzete), a ipak spadaju među države koje se ponajmanje vuku po medijima glede masovnih zločina. Ne glede svoje stoljetne neutralnosti i neučestvovanja u ratnim sukobima, ona nije manje kapitalistička zemlja s bitnim obilježjima kapitalizma (poput velikih socijalnih nejednakosti), što svjedoči i negativni ishod referenduma o „[zajamčenom osobnom dohodku](#)“, ne nailazeći kod većine egoistično, utilitarno raspoloženih građana na razumijevanje njegova smisla, i činjenice da je sve podržaniji širom svijeta upravo od kapitala (zašto, nije tema ovog teksta).

Dok je pravo nošenja oružja bilo (i jeste) garantirano svim američkim državljanima, dotle se crncima uglavnom uskraćivalo, a njegova upotreba u unutrašnjem prostoru svodila se na genocid nad indijanskim plemenima (koja nisu ugrožavala bijele doseljenike, već upravo obrnuto), te na eksterminaciju bizona - bezobzirno istrebljenje jedne životinjske vrste, od desetaka milijuna na nekoliko stotina primjeraka - i za tu zemlju uobičajenih gangsterskih razračunavanja. Današnje stanje u posjedovanju oružja je da cirka 330 milijuna Amerikanaca posjeduje oko 300 milijuna komada registriranog (daklem, legalnog) oružja. Prosječno, praktično svaki građanin, od dojenčeta do metuzalema s jednom nogom u grobu, posjeduje jedan komad. Bez obzira na sve veće proteste građana (koji kod kuće drže oružje?) koji zahtijevaju da se postroži [regulacija](#) nabavke oružja, kao i da se zabrane ona koja nisu isključivo za ličnu upotrebu, sve američke vlade pod

diktatom lobija proizvođača i prodavača oružja se oglašuju (svega nekoliko dana poslije masovnog zločina u *novozelandskoj* džamiji, najavljen je zakon o [zabrani posjedovanja](#) automatskog i poluautomatskog oružja, koji je u međuvremenu stupio na snagu!). Regulacija prodaje danas se svodi uglavnom na malobrojne restrikcije temeljem [14.amandmana](#), a u praksi, sasvim formalno:

„za manje od 10 minuta telefonskim putem ili preko interneta prodavač može dobiti odgovor može li zainteresiranom kupcu odmah prodati oružje ili ne. U slučaju da ne može odmah dobiti taj odgovor, mora u roku od tri radna dana izvršiti detaljniju provjeru.“ Jesu li brojni počinitelji masovnih zločina prošli tu provjeru, neka svatko odgovori sam sebi. Što su deseci i stotine (na godišnjoj razini i tisuće) života *Amerikanaca* – strance se ni ne računa kao ljude u toj statistici – spram milijardi dolara zarade pravih vladara države (političari su samo eksponenti njihovih interesa)? U osnovi, cijela rasprava oko slobodnog naoružanja, odnosno njegove zabrane, ni ne vodi se oko potonjeg, već isključivo oko posjedovanja automatskog oružja.

[KAŽE](#) JEDAN AUTOR, NAMJERNO PREUVELIČAVAJUĆI:

„OD VATRENOG ORUŽJA U SAD-U JE OD 1968. GODINE DO DANAS POGINULO VIŠE AMERIKANACA NEGO U SVIM NJIHOVIM RATOVIMA U POVIJESTI, UKLJUČUJUĆI I NEDAVNI VIŠEGODIŠNJI RAT U IRAKU... DO ZUBA NAORUŽANI AMERIKANCI MEĐUSOBNO ĆE SE POKLATI“

Po [stopi namjernih ubistava](#), prema podacima *UNODC* (agencije UN za droge i kriminal) *Sjedinjene Države* nalaze se visoko, među prvih deset država svijeta, što će reći da naoružavanje građana prije pogoduje negoli sprečava nasilnu smrt. Godine 2017-te registrirano je 17284 ubijenih građana – 5.30 na sto hiljada stanovnika - što će reći više od 47 ljudi dnevno, a postotak je naročito visok u velikim gradovima. Usporedimo li s *Britanijom* (1.20), *Francuskom* (1.30), *Njemačkom* (1.00), *Italijom* (0.67), *Švedskom* (1.10), *Švicarskom* (0.50), *Kanadom* (1.80), *Kinom* (0.60), *Japanom* (0.20), *Novim Zelandom* (0.70), ili sa zemljama regije: *Hrvatska* (1.10), *BiH* (1.20), *Srbija* (1.10), *Slovenija* (0.90), *Crna Gora* (2.40), jasno je vidljivo koliko „samozaštita“ američkih građana zaista uspješno doprinosi stopi smanjenja ubojstava, da se zadržimo samo na tom aspektu sveukupnog kriminaliteta. Iole mislećem čovjeku, koji vidi stvarnost a znanje crpi i iz povijesnog iskustva, u mirnim vremenima policija je sasvim dovoljna da zaštiti građane (ubijene ionako nitko više ne može zaštititi), dok se u ta vremena država ne mora bojati pobune svojih građana. *Britanski policajci*, čuveni „bobiji“ – baš kao i njihove kolege na *Novom Zelandu* – čak [nisu naoružani](#), pa ipak stopa namjernih ubistava u njih spada među najmanje na svijetu. Ako pak je - kao što govore zastupnici *2.amandmana američkog ustava* - individualno posjedovanje oružja potrebno (i) protiv vlada sklonih „*upotrebljavanju vojnika kako bi tlačile narod*“, onda – kad nastupi ora – jao si ga takvim vladama, posjedovali ili ne posjedovali njeni građani naoružanje. Posjedovanje oružja daje individui osjećaj supermena, sve dok ga podjednaki „*supermen*“ ne sravni sa zemljom. Toliko ponavljanju izreku: „*Bog je stvorio čovjeka, ali ih je Samuel Colt učinio jednakima*“, teško shvaćaju u obliku da su učinjeni potencijalno *jednako* mrtvima. Isto tako, suvremeno naoružana vojska uljuljkava državljane u osjećaj nadmoći nad stvarnim ili umišljenim protivnikom, više stvarajuću nova neprijateljstva (jer im se čini da su nedodirljivi te mogu baš sve) nego uspješno odvrćući i smirujući postojeća. Priča o *Davidu* i *Golijatu* za njih nije negoli bajka bez simboličkog značenja. *Amerika* se danas osjeća *Golijatom*, a njeni građani kao da nisu svijesni da ustvari žive u očekivanju *Davidu* koji će ih postaviti na pravo mjesto. [Tempora mutantur](#), to bi svakome tko se uzdigne snagom sile mogla reći propala carstva, od perzijskog, preko rimskog, napoleonovog i austrougarskog, sve do nacističkog. Ali, kao što se čini, tko ima više u arsenalu manje ima u glavi. Ni svo naoružanje američke armije i njenih građana, neće spasiti *Ameriku* – ukoliko ne promijeni svoju politiku – od pridruživanja povijesnim primjerima da „*ničija nije gorjela dovijeka*“!

Pitanje pravde je u uređenim društvima stvar pravnog sustava, uključujući i organe represije zadužene za zaštitu građana i hvatanje zločinaca, a ne pitanje individualnih građana. Ljubitelji američkih trilera, ako sem uživanja imaju i smisao za dublje pronicanje stvari, primijetiti će kako je većina tih filmova bazirana na ličnom utjerivanju pravde, bilo osvete radi, bilo stoga što je sistem zakazao – sasvim suprotno vjeri u „pravnu državu“ koja se svakodnevno usađuje građanima. Pravo i pravda nisu uvijek ekvivalentne stvari ([1](#), [2](#)), ali to ne bi smjelo ostavljati prostora pojedincima da sami utjeruju pravdu, niti da - kršeći pravo nužne obrane – potežu oružje kadgod im padne na pamet. Jedan od razloga tome je što slijede stoljećima usađivani kapitalistički koncept vlasništva, oružano ga braneći čak i po cijenu tuđeg života kad ovaj ni ne ugrožava vlasnika, već samo njegovo vlasništvo. Toliko isticana mudrolija da „ništa nije vrijednije od ljudskog života“ u praksi doživljava kolaps pred nečim što je za ljude odrasle u tom sustavu ipak vrijednije od života, tuđega - dakako. *Vlasništvo!* Ukoliko su američki građani toliko prestravljeni, ne zbog tlačenja od strane svoje vlade već jedni od drugih, te se naoružavaju zarad silnog straha, to je već psihopatološki problem. Kakvo li je to društvo u kojemu svatko strijepi od svakoga, pa se preventivno naoružava? Ako jedna nacija toliko strahuje od sebe same, koliki li je tek strah drugih od nje? Ljubav iz straha nikad nije završila dobro. Strah od bližnjih polako se seli iz *Amerike* u ostale zemlje svijeta, pa se – primjerice – u *Hrvatskoj* posvuda postavljaju zaštitari, uvodi video nadzor, maltene svi (prosvjetni i socijalni radnici, vozači,...) traže da se proglase službenim osobama, i nitko kao da se ne sjeća (ili se ne želi sjetiti) da toga u nekad zajedničkoj državi nije bilo, da se u mnogim dijelovima države ni vrata nisu zaključavala (što nije moja izmišljotina, već se mogu naći svjedočenja i na internetu). Svijet se mijenja, reći će mnogi, što je zaista istina – pitanje je samo u kojem smjeru? Postoji [mit](#) koji cijelu povijest čovječanstva sagledava preko njegove degradacije od zlatnog, preko srebrnog i brončanog ka željeznom dobu (u kojem se kao mi nalazimo. Doduše, postoje legende koje nam zlatno doba tek obećavaju). Zbrojimo li ratove, skoro opće oduševljenje oružjem koje se nastoji razvijati i kod djece (samo pogledajte njihovu razdraganost na izložbama vojne i policijske opreme), činjenicu da nema ni jednog jedinog tipa oružja koje nije upotrebjeno u praksi – od noža, preko vatrenih oružja, mina, bombi, raketa, dronova, bojnih otrova, do nuklearnog oružja, gotovo možemo ustvrditi kako smo sve bliži fazi razvoja koju mit ni ne spominje – kamenom dobu. Kao što [reče Einstein](#): „*Ne znam kojim će se oružjem voditi treći svjetski rat, ali znam da će se četvrti voditi kolcima i kamenjem.*“. Namjesto vremena i društava u kojima ćemo reći „[zbogom oružje](#)“, svijet ga dočekuje s dobrodošlicom. Tko želi tražiti rješenje, mora biti svijestan da se ljudi, nažalost, bave posljedicama, ne ulazeći u rješavanja njihovih uzroka. Od terorizma pa sve do

promjene klime. Tome doprinosi sustav koji im je nametnut - kapitalizam - a oni ga bezrezervno prihvaćaju kao prirodni, bogom zauvijek dan. Zato svijet i jeste kakav jeste, a pokušaji njegova mijenjanja za svaku generaciju predstavljaju *Sizifov posao*. Istina je da oružje i naoružanje prate ljudski rod kroz cijelu povijest, ali danas je to dovedeno do ekstremnih, kolabirajućih razmjera. Ako se problem nasilja u društvu rješava poput *Amerike*, tako da se *naoružava učitelje* namjesto da oni svoje đake naoružavaju znanjem i etikom, jedino je nepoznat odgovor na pitanje koliko smo još udaljeni od ponora, prema kojem slijedimo zemlju vođenu načelom „*prvo pucaj, pa onda pitaj tko je*“.

01.10.2019.g.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>